Κατά τις έσχατες ημέρες θα έρθουν καιροί δύσκολοι (Αγ. Ιωάννης Χρυσόστομος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 22 Αυγούστου, 2013

Τί διαβάστηκε
λοιπόν σήμερα; «Να γνωρίζετε και αυτό, ότι κατά τις έσχατες ημέρες θα έρθουν καιροί δύσκολοι». Στον Τιμόθεο πάλι γράφει ο Παύλος. Φοβερή είναι η απειλή, αλλά ας προσέξουμε. Γιατί αναφέρεται στους σημερινούς καιρούς και τους επόμενους και αυτούς που θα πλησιάζει το τέλος του κόσμου. «Να γνωρίζετε και αυτό, ότι κατά τις έσχατες ημέρες θα έρθουν καιροί δύσκολοι». Σύντομος ο λόγος και μεγάλη η δύναμή του.

Γιατί όπως τα αρώματα φανερώνουν τη μυρωδιά τους όχι με το πλήθος αλλά με τη φύση τους, έτσι και οι θείες Γραφές μάς παρέχουν όλη την ωφέλειά τους όχι με το πλήθος των λόγων αλλά με τη δύναμη του περιεχομένου τους. Έτσι και η φύση του θυμιάματος και από μόνη της μοσχοβολάει, όταν όμως τη ρίξεις στη φωτιά, τότε φανερώνει όλη την ευχαρίστηση που προσφέρει. Έτσι και η θεία Γραφή και από μόνη της είναι γλυκύτατη, όταν όμως κυριέψει την ψυχή σας σαν να έπεσε σε θυμιατήριο, όλο τον οίκο τον γεμίζει από τη μυρωδιά
της.

«Να γνωρίζετε και αυτό, ότι κατά τις έσχατες ημέρες θα έρθουν
καιροί δύσκολοι». Μιλάει για τη συντέλεια του κόσμου.

Τί σε ενδιαφέρει λοιπόν, μακάριε Παύλε; Τί ενδιαφέρει επίσης τον
Τιμόθεο; Τί ενδιαφέρει εκείνους που το άκουαν τότε αυτό; Ύστερα από λίγο επρόκειτο να πεθάνουν, να γλυτώσουν από τα επερχόμενα δεινά και τους κακούς ανθρώπους. Δεν βλέπω μόνο τα παρόντα, λέει, αλλά βλέπω από τώρα και τα μελλοντικά. Δεν φροντίζω για το σημερινό ποίμνιο αλλά αγωνιώ και φοβούμαι και για το μελλοντικό. Και εμείς βέβαια, με δυσκολία φροντίζουμε για τους ανθρώπους που βρίσκονται μαζί μας, εκείνος όμως δείχνει πολύ μεγάλο ενδιαφέρον και γι' αυτούς που δε γεννήθηκαν ακόμη. Έτσι και ένας ποιμένας άριστος δε φωνάζει μόνο όταν δει τους λύκους να επιτίθενται στο ποίμνιο και να πλησιάζουν τα πρόβατα, αλλά και όταν ακόμη είναι μακριά ειδοποιεί τους άλλους.

Έτσι και ο Παύλος, σαν ένας άριστος ποιμένας, καθισμένος στον υψηλό
τόπο του προφητικού αξιώματος και βλέποντας από πριν με τα προφητικά του μάτια από ψηλά να επιτίθενται τα θηρία, να ορμούν κατά τη συντέλεια του

κόσμου και να κατευθύνονται εναντίον του ποιμνίου προλέγει και επιβεβαιώνει το γεγονός από πριν, με σκοπό και εκείνους που δε γεννήθηκαν ακόμη να προετοιμάσει για να αγρυπνούν και όλο το ποίμνιο να προφυλάξει με την προφητεία.

Γιατί και ένας φιλόστοργος πατέρας πολλές φορές κατασκευάζοντας σπίτι για τα παιδιά του το κάνει τόσο λαμπρό και μεγάλο, ώστε να γίνει χρήσιμο όχι μόνο σ' εκείνα αλλά και στα εγγόνια και στους επόμενους απ' αυτά. Έτσι και ένας βασιλιάς όταν περιβάλει μία αγαπημένη του πόλη εξωτερικά με τείχος, κάνει αυτό ασφαλές και ισχυρό και μόνιμο, για να εξυπηρετεί όχι μόνο στη γενεά του αλλά και για να γίνει χρήσιμο σε όλους τους μεταγενέστερους, κατάλληλο όχι μόνο για τις τότε πολιορκητικές μηχανές αλλά και για τις μελλοντικές επιθέσεις.

Έτσι έκανε και ο Παύλος. Επειδή δηλαδή οι επιστολές είναι τα αποστολικά τείχη των εκκλησιών, προφυλάσσει μ' αυτές όχι μόνο εκείνους που ζούσαν τότε αλλά και τους μεταγενέστερους. Και τόσο ισχυρό και στέρεο κατασκεύασε αυτό το τείχος και ασφάλισε ολόκληρη την οικουμένη, ώστε και τους τότε και τους μεταγενέστερους και τους σημερινούς και τους αμέσως επόμενους μέχρι την παρουσία του Χριστού να τους απαλλάξει από την πολιορκία των εχθρών.

Τέτοιες είναι οι ψυχές των αγίων· φιλόστοργες, κηδεμονικές, καλύπτοντας με την αγάπη την πατρική φροντίδα, νικώντας τη φιλοστοργία της φύσης και ξεπερνώντας εκείνες τις ωδίνες, γιατί είναι γεμάτες από Άγιο Πνεύμα και θεία χάρη.

Θέλετε να σας δείξω και από αλλού πάλι ότι οι άγιοι δε φροντίζουν για τα δικά τους και ότι δεν φοβούνται μόνο για τα παρόντα αλλά και για αυτά που θα συμβούν; «Όταν ο Ιησούς καθόταν στο όρος», λέει, «τον πλησίασαν οι μαθητές», άνθρωποι που ήταν γερασμένοι και που επρόκειτο ύστερα από λίγο να φύγουν από την παρούσα ζωή. Τί λοιπόν ρωτούν; Για πιο πράγμα αγωνιούν; Τί φοβούνται; Για πια πράγματα απευθύνονται στον διδάσκαλο; Μήπως για πράγματα της δικής τους ζωής ή μήπως για πράγματα των ανθρώπων της εποχής εκείνης; Καθόλου. Αλλά ξεπερνώντας όλα εκείνα τί λένε; «Ποιό είναι το σημάδι της δικής σου παρουσίας και της συντέλειας του κόσμου;». Είδες ότι και αυτοί ρωτούν για τη συντέλεια του κόσμου; Γιατί οι Απόστολοι δε φροντίζουν για τους εαυτούς τους αλλά για τους άλλους και όλοι μαζί και ξεχωριστά ο καθένας.

Ο Πέτρος λοιπόν ήταν ο κορυφαίος του χορού, το στόμα όλων των αποστόλων, η κεφαλή της ομάδας εκείνης, ο προστάτης όλης της οικουμένης, το θεμέλιο της Εκκλησίας, ο θερμός εραστής του Χριστού· γιατί λέει, «Πέτρε, με

αγαπάς περισσότερο απ' αυτούς;». Γι' αυτό αναφέρω τους επαίνους, για να μάθετε ότι πραγματικά αγαπά τον Χριστό· γιατί η φροντίδα για τους πιστούς είναι μέγιστη απόδειξη της αγάπης προς τον Κύριο. Και δεν τα λέω εγώ αυτά, αλλ' ο ίδιος ο αγαπώμενος Κύριος. «Αν με αγαπάς», λέει, «ποίμαινε τα πρόβατά μου». Ας δούμε λοιπόν αν πραγματικά παρουσιάζει την προστασία που αρμόζει σε ποιμένα, αν πραγματικά έχει φροντίδα, αν πραγματικά αγαπά τα πρόβατα, αν πραγματικά είναι φιλόστοργος για το ποίμνιο, για να μάθουμε καλά πως αγαπάει και τον ποιμένα· γιατί αυτό είπε πως είναι απόδειξη εκείνου.

Αυτός λοιπόν ο Πέτρος πέταξε όλα όσα είχε, το δίχτυ, όλα όσα βρίσκονταν στο πλοίο, και εγκατέλειψε τη θάλασσα, το επάγγελμα, το σπίτι. Και ας μη νομίσουμε ότι είναι λίγα αυτά, αλλά ότι είναι όλα όσα είχε, και ας επαινέσουμε την προθυμία του. Γιατί και η γυναίκα που έριξε τα δύο δηνάρια δεν έδωσε μεγάλο χρηματικό ποσό άλλ' έδειξε πολύ πλούσια προαίρεση, όπως ακριβώς και αυτός παρ' όλο που βρισκόταν σε μεγάλη φτώχεια παρουσίασε μεγάλο πλούτο προθυμίας. Όπως δηλαδή για άλλον ήταν τα κτήματα, οι δούλοι, τα κτίσματα και το χρυσάφι, έτσι για εκείνον ήταν το δίχτυ, η θάλασσα, το επάγγελμα και το πλοίο. Ας μη δούμε λοιπόν αν άφησε λίγα, αλλά αν δεν τα άφησε όλα. Γιατί αυτό είναι το ζητούμενο, όχι το αν καταθέσει κανείς λίγα ή πολλά, αλλά το να μην προσφέρει λιγότερα από τις δυνάμεις του.

Όλα λοιπόν αυτά τα άφησε, και πατρίδα και φίλους και συγγενείς και την ίδια του την ασφάλεια, γιατί και τον ιουδαϊκό λαό έκαμε εχθρό του μ' αυτόν τον τρόπο· «γιατί οι Ιουδαίοι», λέει, «είχαν συμφωνήσει ήδη να αφορίζεται από τη συναγωγή όποιος παραδεχθεί τον Ιησού ως Μεσσία». Επομένως είναι φανερό πως δεν είχε αμφιβολίες, ούτε δισταγμούς για τη βασιλεία των ουρανών, αλλά είχε υπερβολικά πεισθεί, και από την ίδια την απόδειξη των πραγμάτων και πριν απ' αυτή την απόδειξη από το στόμα του Σωτήρα, πως οπωσδήποτε θα την κληρονομήσει. Γιατί αφού είπε, «εμείς τα αφήσαμε όλα και σε ακολουθήσαμε, τί θα γίνει με μας;», τους απάντησε ο Χριστός· « θα καθίσετε σε δώδεκα θρόνους, για να κρίνετε τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ». Και αυτά τα λέω για να μην πεις ότι φοβάται για τον εαυτό του, όταν τον παρουσιάσω να αγωνιά για τους συνδούλους του. Γιατί πώς θα φοβόταν όταν το ίδιο το μέλλον αποφάσισε να τον στεφανώσει για τη νίκη και τα βραβεία του;

Αυτός λοιπόν ο Πέτρος, που άφησε τα πάντα, που πίστευε στη βασιλεία των ουρανών, όταν πλησίασε κάποτε το Χριστό ένας πλούσιος και του είπε, «τί να κάνω για να κληρονομήσω την αιώνια ζωή;» και ο Χριστός του αποκρίθηκε, «αν θέλεις να είσαι τέλειος, πήγαινε, πούλησε τα υπάρχοντά σου, μοίρασέ τα στους φτωχούς και ακολούθησέ με». Επειδή στη συνέχεια λυπήθηκε εκείνος γι' αυτό και ο Χριστός έλεγε στους μαθητές του, «βλέπετε πόσο δύσκολα μπαίνουν οι πλούσιοι στη βασιλεία των ουρανών· αλήθεια σας λέγω ότι είναι ευκολότερο να

περάσει μια καμήλα από την τρύπα μιας βελόνας παρά πλούσιος να μπει στη βασιλεία του Θεού». Ο Πέτρος τότε, που δεν είχε κτήματα, που έλπιζε στη βασιλεία των ουρανών, που δε φοβόταν για τη δική του σωτηρία, που είχε πεισθεί καλά για την τιμή που τον περίμενε εκεί, αφού τα άκουσε αυτά έλεγε· «ποιός μπορεί να σωθεί;». Γιατί φοβάσαι, μακάριε Πέτρε; Γιατί αγωνιάς; Γιατί τρέμεις; Όλα τα πέταξες, όλα τα εγκατέλειψες. Ο λόγος είναι για τους πλουσίους, εναντίον αυτών στρέφεται το λεγόμενο, ενώ εσύ ζεις με φτώχεια και ακτημοσύνη. Δεν ενδιαφέρομαι, λέει, για το δικό μου συμφέρον, αλλά ζητώ το συμφέρον των άλλων. Γι' αυτό, ελπίζοντας για τα δικά του, έκανε την ερώτηση για τους άλλους, λέγοντας, «ποιός μπορεί να σωθεί;».

Είδες τη φροντίδα των Αποστόλων; Ότι είναι ένα σώμα; Είδες ότι ο Πέτρος φοβόταν και για τους συγχρόνους του και για τους μεταγενεστέρους του; Το ίδιο κάνει και ο Παύλος. Γι' αυτό έλεγε· «να γνωρίζετε ότι κατά τις έσχατες ημέρες θα έρθουν καιροί δύσκολοι». Και αλλού πάλι κάνει το ίδιο. Όταν λοιπόν επρόκειτο να φύγει από την Ασία και να πάει στη Ρώμη, και από εκεί να αναχωρήσει για τον ουρανό (γιατί ο θάνατος των αγίων δεν είναι θάνατος, αλλά μετάθεση από τη γη στον ουρανό, από τα χειρότερα στα καλύτερα, από τους συνδούλους στον Κύριο, από τους ανθρώπους στους αγγέλους)· όταν λοιπόν επρόκειτο να πάει προς τον Κύριο των όλων, το Θεό, ρύθμισε και όλα τα δικά του καλώς. Γιατί όσο καιρό ήταν με τους μαθητές του τους παρέδινε τη διδασκαλία με κάθε ακρίβεια, και λέει, «είμαι αθώος από το αίμα όλων σας», και δεν παρέλειψα τίποτε, απ' αυτά που έπρεπε να προσφερθούν για τη σωτηρία.

Τί λοιπόν;
Επειδή εξασφάλισε τον εαυτό του, επειδή δεν επρόκειτο να κατηγορηθεί από τον Κύριο για τους συγχρόνους του, μήπως αμέλησε για τις μετέπειτα ψυχές; Καθόλου. Αλλά σαν να επρόκειτο να αναλάβει τις ευθύνες και για εκείνους, έτσι τους λέγει και εκείνα με κάθε ακρίβεια, τα οποία ας τα διαβάσουμε πάλι. «Προσέχετε», λέγει, «τον εαυτό σας και ολόκληρο το ποίμνιο». Είδες πώς ήταν δεμένος μαζί τους με τη φροντίδα; Γιατί ο καθένας από εμάς φροντίζει για τον εαυτό του, ενώ ο επίσκοπος για όλους. Γι' αυτό λέει για τους διδασκάλους· «αυτοί αγρυπνούν για τη σωτηρία των ψυχών μας, επειδή θα δώσουν λόγο στο Θεό». Πραγματικά είναι φοβερό το βάρος να έχει κανείς τις ευθύνες για τόσο πολύ λαό. Αλλά, όπως σας είπα, όταν τους κάλεσε είπε· «προσέχετε τον εαυτό σας και ολόκληρο το ποίμνιο, στο οποίο το άγιο Πνεύμα σας τοποθέτησε ποιμένες και επισκόπους».

Τί έγινε; Για πιό λόγο συμβουλεύεις; Μήπως προβλέπεις κάποιο κακό; Μήπως προβλέπεις κάτι φοβερό; Μήπως υπάρχει κάποιος κίνδυνος, κάποια συμφορά, κάποιος πόλεμος; Απάντησε. Γιατί στέκεσαι ψηλότερα από εμάς και δεν βλέπεις

μόνο τα παρόντα, αλλά προβλέπεις και τα μελλοντικά. Πες λοιπόν για πιό λόγο τα παραγγέλλεις και τα συμβουλεύεις αυτά. «Το ξέρω», λέει, «ότι μετά την αναχώρησή μου θα εισβάλουν λύκοι άγριοι στο ποίμνιο». Είδες αυτό που έλεγα, πως δεν αγωνιά και δε φοβάται μόνο για τους συγχρόνους του, αλλά και για εκείνους που θα έρθουν μετά την αναχώρησή του; «Θα εισβάλουν λύκοι», λέει, και όχι απλώς λύκοι αλλά, «λύκοι άγριοι, που δε θα λυπηθούν το ποίμνιο». Διπλός ο πόλεμος· απουσία του Παύλου και επίθεση των λύκων· ο διδάσκαλος θα είναι απών και αυτοί που κάνουν το κακό θα επιτεθούν. Και πρόσεχε την κακία των θηρίων και την επινόηση των πονηρών ανθρώπων· παρατήρησαν την απουσία του
διδασκάλου και τότε επιτέθηκαν στο ποίμνιο. Μας αφήνεις λοιπόν απροστάτευτους και προλέγεις τα δεινά μόνο, αλλά δεν σκέφτεσαι καμιά παρηγοριά; Αν όμως κάνεις αυτό, αυξάνεις περισσότερο τη δειλία, καταβάλλεις το ηθικό, χαλαρώνεις τα νεύρα και παραλύεις τα χέρια των ακροατών. Γι' αυτό ακριβώς τους υπενθύμισε προηγουμένως το άγιο Πνεύμα• «στο οποίο το άγιο Πνεύμα σας τοποθέτησε ποιμένες και επισκόπους». Και αν ο Παύλος φύγει, λέει, όμως είναι παρών ο Παράκλητος. Είδες πώς έδωσε φτερά στη ψυχή τους, υπενθυμίζοντας το θείο διδάσκαλο, από τον οποίο και αυτός έπαιρνε δύναμη; Για πιό λόγο λοιπόν τους φόβισε; Για να απομακρύνει πάλι την αδιαφορία τους. Γιατί εκείνος που συμβουλεύει πρέπει να τα κάνει και τα δύο· ούτε να αφήνει τον ακροατή να παίρνει θάρρος για να μη γίνει περισσότερο αδιάφορος, ούτε πάλι να τον φοβίζει μόνο για να μην καταντήσει δειλός. Υπενθυμίζοντας λοιπόν το άγιο Πνεύμα, απομάκρυνε τη δειλία· και αναφέροντας τους λύκους, έδιωξε την αδιαφορία. «Λύκοι άγριοι που δε λυπούνται το ποίμνιο. Προσέχετε τον εαυτό σας. Τίποτε δε σας έκρυψα», λέει, «να με θυμάστε». Γιατί πραγματικά είναι αρκετό στο να παίρνει θάρρος κανείς το να θυμάται τον Παύλο. Και δεν εννοεί απλώς τη δική του μνήμη αλλά τη μνήμη των κατορθωμάτων του.

Και ότι δεν εννοεί απλώς τη μνήμη του, αλλά και θυμούμενοι αυτόν να γίνουν μιμητές του, πρόσθεσε γι' αυτόν που θα ακούσει· «να με θυμάστε, ότι τρία χρόνια συνέχεια δεν έπαψα νύχτα και ημέρα να νουθετώ με δάκρυα και οδυρμούς πολλούς τον καθένα σας». Δε θέλω να θυμάστε εμένα μόνο, αλλά και το χρόνο και τη νουθεσία και το ενδιαφέρον μου και τα δάκρυα και όλους εκείνους τους οδυρμούς. Γιατί όπως στους αρρώστους οι συγγενείς τους, όταν πουν πολλά και δεν τους πείσουν να πάρουν τα κατάλληλα γι' αυτούς φαγητά και φάρμακα, χύνουν δάκρυα για να τους κάμψουν ακόμη περισσότερο, έτσι έκανε και ο Παύλος στους μαθητές· όταν έβλεπε να ασθενεί ο λόγος της διδασκαλίας, πρόσφερε τη θεραπεία με τα δάκρυα.

Ποιός δεν θα ντρεπόταν βλέποντας τον Παύλο να χύνει δάκρυα και να οδύρεται, έστω και αν ήταν πιο αναίσθητος και από τις πέτρες; Είδες πώς και εκεί προείπε τα μελλοντικά; Και εδώ το ίδιο ακριβώς κάνει λέγοντας· «να

γνωρίζετε και αυτό, ότι δηλαδή κατά τις έσχατες ημέρες θα έρθουν καιροί δύσκολοι». Και για πιό λόγο το λέει στον Τιμόθεο και δε λέει, «ας προσέξουν όσοι θα γεννηθούν αργότερα ότι θα έρθουν καιροί δύσκολοι»; Αλλά γνώριζε εσύ, για να μάθεις ότι και ο μαθητής όμοια με το διδάσκαλο φροντίζει γι' αυτούς που θα γεννηθούν στο μέλλον. Γιατί αν δεν φρόντιζε, δεν θα ανέθετε με παρόμοιο τρόπο τη φροντίδα σ' εκείνον.

Το ίδιο κάνει και ο Χριστός. Όταν δηλαδή
τον πλησίασαν οι μαθητές, θέλοντας να μάθουν τα σχετικά με τη συντέλεια του κόσμου, λέει σ' αυτούς· «θα ακούσετε για πολέμους». Και όμως εκείνοι δεν επρόκειτο να ακούσουν. Όμως το σώμα των πιστών είναι ένα. Και όπως οι τότε ακούουν για τους μεταγενέστερους, έτσι και εμείς μαθαίνουμε για όσα έγιναν τότε. Γιατί, όπως είπα, εμείς και εκείνοι είμαστε ένα σώμα, δεμένοι πολύ στενά μεταξύ μας, έστω και αν κατέχουμε την τελευταία θέση των μελών. Και το σώμα αυτό ούτε ο χρόνος το χωρίζει ούτε ο τόπος, γιατί είμαστε δεμένοι μεταξύ μας όχι με τους ιστούς των νεύρων, αλλά ενωμένοι από παντού με δεσμούς αγάπης. Γι' αυτό και σ' εκείνους για μας μιλά, και εμείς ας ακούσουμε τα δικά τους.

Αξίζει ακόμη να εξετάσουμε και αυτό,
γιατί δηλαδή λέει παντού ότι τα δυσάρεστα θα συσσωρευτούν στα τέλη της παρούσας ζωής. Γιατί και αλλού λέει· «κατά τις έσχατες ημέρες θα αποστατήσουν μερικοί από την πίστη». Και εδώ πάλι λέει· «κατά τις έσχατες ημέρες θα έρθουν καιροί δύσκολοι». Και ο Χριστός προφητεύοντας τα ίδια μ' αυτά έλεγε· «κατά τη συντέλεια του κόσμου θ' ακούσετε για πολέμους και για φήμες πολέμων, για πείνα και για επιδημίες». Για πιό λόγο λοιπόν στη συντέλεια του κόσμου θα συμβεί το μέγεθος και η συσσώρευση των συμφορών; Μερικοί ισχυρίζονται ότι όπως ένα σώμα γερασμένο αποκτά πολλές αρρώστιες έτσι και η φύση κουρασμένη και άρρωστη και καθώς γερνά αποκτά πολλές συμφορές. Αλλά το σώμα βαδίζει προς τα γηρατειά σύμφωνα με την αδυναμία και το νόμο της φύσης, ενώ οι επιδημίες και οι πόλεμοι και οι σεισμοί δε συμβαίνουν επειδή γερνά η φύση. Ούτε πάλι επειδή τα ίδια τα κτίσματα θα γεράσουν, γι' αυτό θα συμβεί «πείνα και επιδημίες και σεισμοί σε διάφορους τόπους», αλλά επειδή η γνώμη των ανθρώπων πρόκειται να διαφθαρεί. Γιατί όλα αυτά είναι τιμωρίες αμαρτιών και φάρμακα για τις ασθένειες του ανθρώπου. Πραγματικά οι ανθρώπινες ασθένειες τότε αυξάνονται ακόμη περισσότερο.

Και για πιό λόγο αυξάνονται τότε; Εγώ
νομίζω ότι γίνονται πιο αδιάφοροι εκείνοι που πρόκειται να δώσουν λόγο, επειδή αργεί το δικαστήριο και καθυστερούν οι ευθύνες και δεν ήρθε ακόμη

ο κριτής. Αυτό ακριβώς λέει και ο Χριστός για τον κακό δούλο, ότι δηλαδή από την αιτία αυτή έγινε πιο αδιάφορος. «Αργεί ο κύριός μου», λέει ο δούλος, και γι' αυτό χτυπούσε τους συνδούλους του και σπαταλούσε την περιουσία του κυρίου του. Γι' αυτό και ο Χριστός στους μαθητές, που τον πλησίασαν και ήθελαν να μάθουν την ημέρα της συντέλειας του κόσμου, δεν τη φανέρωνε, θέλοντας να μας κρατά σε συνεχή αγωνία με το αβέβαιο των μελλοντικών, για να γίνει ο καθένας πιο επιμελής καθώς περιμένει πάντοτε το μέλλον και ζει με την ελπίδα της παρουσίας του Χριστού. Γι' αυτό συμβουλεύει κάποιος λέγοντας· «μην αναβάλλεις να επιστρέψεις στον Κύριο, ούτε να περιμένεις από τη μια ημέρα στην άλλη, σαν να πρόκειται να καταστραφείς κάποτε».

Άδηλο είναι το τέλος, λέει, και γι' αυτό είναι άδηλο, για να φροντίζεις πάντοτε. Γι' αυτό σαν κλέφτης μέσα στη νύχτα, έτσι έρχεται η ημέρα του Κυρίου· όχι για να κλέψει, αλλά για να μας ασφαλίσει περισσότερο. Γιατί εκείνος που προβλέπει ότι θα έρθει ο κλέφτης, ζει αγρυπνώντας και ανάβοντας λυχνάρι, είναι πάντοτε ξυπνητός. Έτσι λοιπόν και σεις, αφού ανάψετε το φως της πίστης και της σωστής ζωής, να έχετε αναμμένες τις λαμπάδες σας, αγρυπνώντας διαρκώς. Γιατί, αφού δεν ξέρουμε πότε έρχεται ο νυμφίος, πρέπει να είμαστε συνεχώς προετοιμασμένοι, για να μας βρει ξυπνητούς όταν έρθει.

Θα ήθελα να επεκτείνω το λόγο, αλλά και αυτά με δυσκολία μου επέτρεψε να τα πω η ασθένεια του σώματος, εξ αιτίας της οποίας τόσο πολύ καιρό χωρίσθηκα από σας. Γιατί για μένα ήταν πολύς ο καιρός, όχι από τον αριθμό των ημερών, αλλά από το μέτρο και τη διάθεση της ψυχής. Γιατί σ' αυτούς που αγαπούν και ο λίγος χρόνος του χωρισμού φαίνεται πολύς και απερίγραπτος. Γι' αυτό και ο Παύλος, όταν αποχωρίσθηκε για λίγο τους Θεσσαλονικείς, έλεγε· «εμείς, αδελφοί, όταν σας αποχωρισθήκαμε προσωρινά, με το σώμα και όχι με την καρδιά, πολλές φορές προσπαθήσαμε να σας δούμε». Αν όμως ο Παύλος, αυτός που γνώριζε περισσότερο απ' όλους να φιλοσοφεί, δεν άντεξε για λίγο το χωρισμό, πώς εγώ θα αντέξω για τόσες ημέρες;

Εγώ όμως μη αντέχοντας πια και έχοντας τα κατάλοιπα της αρρώστιας έτρεξα σε σας, πιστεύοντας να πάρω σαν το πιο δυνατό φάρμακο τη συνάντηση της δικής σας αγάπης. Γιατί για μένα πιο χρήσιμο από τα χέρια των γιατρών και πιο ωφέλιμο από κάθε παρηγοριά που προέρχεται από εκεί είναι το να απολαμβάνω τη δική σας αγάπη. Αυτή την αγάπη είθε να την απολαμβάνω διαρκώς, με τις ευχές και τις πρεσβείες όλων των αγίων, για τη δόξα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, μέσω του οποίου και μαζί με τον οποίο στον Πατέρα και συγχρόνως στο άγιο Πνεύμα

ανήκει η δόξα, η τιμή και η δύναμη, τώρα και πάντοτε και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

(Ι. Χρυσοστόμου, «Εις το "Τούτο δε γινώσκετε, ότι εν εσχάταις ημέραις έσονται καιροί χαλεποί".», Ε.Π.Ε. τ. 27, σ.617- 635)

(Πηγή ηλ. κειμένου: pemptousia.gr)